

Bobrikof'ske Affære, efter at det russiske Herredømme havde kuld kastet den frie Forfatning i Finland, en Generalstrejke, hvori alle Statens højeste Embedsmænd i øvrigt ogsaa deltog, som vistnok varede meget kort Tid, og som opnaaede sit Formaal: at føre de forfatningsmæssige Tilstande tilbage. Hvis det ærede Medlem erindrer, hvad der den Gang blev udtalt i Bladene herhjemme om denne Generalstrejke, ogsaa i Venstre-Kredse, ja, jeg tror endogsaa i Højre-Kredse, vil han se, at man ikke saa kategorisk kan sige, at enten maa man være for eller imod en politisk Generalstrejke. Om den Generalstrejke, der fremførtes, har jeg tidligere udtalt mig tilstrækkeligt, jeg skal kun føje nogle Ord til det, som det ærede Medlem fra Ringkøbing førte frem. Det ærede Medlem sagde, at man kunde dog ikke sidde og forhandle om Valgloven under Trusel om en Generalstrejke, og han tilføjede en Bemærkning om, at Statsminister Liebe jo gerne vilde forhandle om Valgloven, hvis bare Generalstrejken affystes. Nu, hvad Statsminister Liebe vilde eller ikke vilde, er jeg ikke saa nøje kendt med som det ærede Medlem fra Ringkøbing, men derimod er der en Ting, som er mig meget paafaldende. Naar man paa daværende Tidspunkt, efter at Krisen var indtraadt, endogsaa efter at Statsminister Liebe var udnævnt, godt kunde forhandle om Valglov, hvorfor i al Verden udsendte man da disse Erklæringer lige før Paasken, der sagde, at nu vilde man have Valg straks uden en ny Valglov. Nej, det ærede Medlems hele Politik har været et ejendommeligt Virvar, har stadig søgt at komme bort fra Ansvar for, hvad der er foregaaet, og det ærede Medlem kommer derfor til at fremstille Sagen paa en saa ejendommeligt Maade, som Tilfældet er her.

Det ærede Medlem talte om det frie Ord. Hvis nu det frie Ord var knægtet i Pressen, maa man dog sige, at saa var det dobbelt nødvendigt, at der var et Sted, hvor det frie Ord kunde lyde, saaledes at det blev hørt, nemlig her i Rigsdagen, i Rigsdagens Sal. Hvorfor kunde det frie Ord ikke faa Lov til at lyde her? Hvorfor kunde det ikke faa Lov til det, naar det blev sagt til Formanden for dette Ting, at Hensigten med at indkalde til Møde var ved et Møde her at faa konstateret, hvorledes Forholdene var i Rigsdagen, idet man følte sig overbevist om, at saa snart det var konstateret, hvorledes Forholdene i Rigsdagen var, vilde det Blændværk, som Ministeriet

Liebe repræsenterede, falde sammen, og saa vilde Generalstrejken med det samme være afværget. Men man vilde ikke have Rigsdagen ind. Det er først nu i Dag, at det endelig lykkes at komme til at tale om denne Sag. Dertil har blandt andet Københavns Borgerrepræsentation medvirket, og derfor skylder vi her i Rigsdagen den Tak; uden dens Medvirken havde vi ikke haft Lejlighed til at udveksle Meninger om denne Sag, og ej heller vilde vi have haft Anledning til at gaa til Valg paa ærligt Grundlag. Det ærede Medlem fra Ringkøbing var temmelig haanlig overfor denne Henvendelse. Han sagde, at de kom ikke alle. Jo, de kom alle. Han sagde, at der var en ganske anden Alvor over Toget i 1848. Ja, det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg) har allerede sagt, at Historien skrives af forskellige Historie-skrivere, og hvis den reaktionære Historie-skrivning havde sejret her i Landet, var ogsaa Martsdagens Tog kommet til at staa i et andet Lys, end da det var Martsdagens Iværksættere, som kom til at skrive Historien. Derfor er det ogsaa meget muligt, at hvis det ærede Medlem og hans Parti kommer til at skrive Historien her, kommer det, der skete i disse Dage, til at se meget daarligt ud. Men jeg tror ikke, at det ærede Medlem kommer til at skrive Historien. Jeg har den Opfattelse, at Københavns Borgerrepræsentation gik til Amalienborg med den samme Alvor i Bedømmelsen af hele Stillingen, som man i 1848 gik til Christiansborg — med den samme Alvor i Bedømmelsen af hele Stillingen. Jeg tør maa-ske bringe i det ærede Medlems Erindring, at man den Gang fra Borgerrepræsentationens Side talte meget kraftigere, end man fra Borgerrepræsentationens Side denne Gang gjorde. Man henvendte sig i meget rolige og meget hensynsfulde Ord til Kongen i Aar, men i 1848 sagde man til Kongen, at hvis Ministeriet ikke fjernedes, var der Udsigt til, at Folket greb til Fortvivlelsens Selvhjælp. Fortvivlelsens Selvhjælp betød den Gang Revolution, nu har Fortvivlelsens Selvhjælp faaet andre Former. Men hvad sagde man den Gang? Det er allerede nævnt af det ærede 10de Medlem for Hovedstaden. Men man kan ogsaa huske, hvorledes man i Slesvig-Holsten erklærede: Kongen er ikke længere fri, Pøbelen fra Gaden har taget Magten paa Christiansborg og sidder nu og regerer Landet i dette Martsministerium. Det er lykkeligt for de Herrere;